

ков му благодари, но това не го успокои. Вървеше, залиташе, спъваше се и изведнъж попадна на някаква пътека. Това беше спасението. Божията помощ. Щом е пътека, значи води към хора, и той почти се затича по нея. Озова се на широка поляна, а на края ѝ забеляза постройките. На един дъх прекоси поляната и спря до огромна дървена порта. Приличаше на манастир. Като луд започна да удря по портата с юмруци. След малко чу стъпки. Един монах отвори.

- Слава Богу – изпъшка Топузаков – изгубих се в гората и случайно попаднах тук.

- Бог ти е помогнал – каза монахът. – Добре си дошъл.

Топузаков прекрачи прага и тръгна след него.

- Аз съм брат Викентий – представи се монахът.

- Симеон – отговори Топузаков. – Как се казва манастирът?
- „Свети Илия”.

Монахът въведе Топузаков в неговия помещение, вероятно магерницата.

- Седни, стопли се, ще ти донеса нещо да се преоблечеш, целият си мокър.

- Благодаря – продума Симеон. – Близо ли е Зеленоград?

- Не е далече, на около час през гората, а по шосето е на петнайсет километра.

Топузаков извади телефона и се обади на Сяров.

- Сяров, всичко е наред. Намирам се в манастир „Свети Илия”. Брат Викентий ме приюти. Взemi кола и ела да ме прибереш.

- Тръгвам – отговори с готовност Сяров.

Монахът донесе стар панталон, риза, домашна вълнена жилетка и му ги даде. Наля му вино в малка керамична чаша.

- Да се стоплиш, братко, и да се успокоиш.

Топузаков изпи виното на един дъх. Помещението беше дълго, тясно, с три голи маси, няколко разклатени дървени стола и две малки като ниши прозорчета в стената. В тъгъла се виждаше огнище, а до него – полици с наредени тенджери, алуминиеви чинии и канчета.

- Колко души сте в манастира? – попита той.

- Петима сме – отговори брат Викентий, – но сега са по работа. Двама от братята работят на манастирските имоти. Брат Горазд отиде до Зеленоград, а дядо Ангеларий – игуме-

нът, лежи в килията си, не е добре, горкият, болен е и вече е доста стар. Имаме и един пастир, но той излезе рано със стадото.

Топузаков се загледа в монаха, около четирийсетгодишен, слаб, мършав, с дълбоко хлътнали очи. Голямата му черна брада го правеше по-стар. Избелялото му расо беше позакърпено тук-таме, а ръкавите протрити. Нямаше обувки, а гумени галоши.

- Изглежда доста бедно живеете тук – каза Топузаков. – Като гледам, не ви е лесно? Май и ток няма?

- Няма – отговори Викентий.

- Как живеете така?

- Както и вие – каза монахът.

Топузаков се засмя.

- От какво имате нужда? – попита, защото вече беше решил да се отблагодари и да направи някакво дарение за манастира.

- От нищо – отговори брат Викентий.

- От нищо? – учуди се Симеон. – Не ви ли трябват дрехи, пари...

- А на теб сега какво ти трябва? – попита Викентий.

Този въпрос го развесели.

- На мен ли, аз съм временно тук – отговори той.

- И ние сме временно.

Симеон изглежда продължително монаха.

- Всички сме временно – повтори брат Викентий.

„Временно” – каза си Топузаков. „Временно”. Той опря ръце на старата гола манастирска маса и се загледа към малките прозорчета на магерницата.

Дъждът всъщност беше спрял. Вятърът гонеше по небето облаци като стадо рунтави овце и слънцето отново проблясваше, окъпано от летния дъжд.

**ГЕОРГИ
МИХАЛКОВ**

Главен редактор на сп. „Български есперантист”. Автор на много сборници с разкази, есета, пиеси. Негови творби са награждавани в литературни конкурси в Испания, Полша и Швейцария.

Преди всичко, когато доброволно и съзнателно отхвърля Божията милост и се отказва от нея.

Да вземем за пример един действителен случай. През 1829 г. човек на име Джордж Уилсън е бил осъден на смърт чрез обесване. Тогавашият президент на Америка, Андрю Джаксън амнистира престъпника, но той, за изумление на целия свят, решително отказва да бъде помилван. В съгласие с изводството на съдбата никога до този момент не е имало подобен случай и управата на затвора не знае как да постъпи с осъдения. Но създалото

Павел се възхищава на неуморното постоянство, което апостолите проявяват, когато прогласяват Божия манифест на помилване, като казва: „По цялата земя се разнесе гласът им и думите им – го краищата на вселената...” И веднага добавя: „Но не всички послушаха благовестието...” (Римл. 10:18, 16). Апостолите са „получили благодат и апостолство в Неговото име да привеждат в послушност към вярата човеци от всички народи” (Римл. 1:5). Но не всички са се „покорили”.

Благовестието е документ, чиято стойност зависи от приемането

Но сиромаси, пленници, слепи, измъчени и хора със съкрушено сърце не се намериха. „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak” (Римл. 10:21). Протезнатите ръце, готови да поемат грешника в прегръдките си, увисват във въздуха. В какво тогава се изразява нашата покорност към благовестието? Тя трябва да бъде в безусловното и чистосърдечно приемане на Божието опрощение, което прогласява благовестието. В нашата лична дълбока вяра и пълното подчинение на собствената ни воля спрямо Божията. Подчинението или покор-

КОГА ЕДИН ГРЕШНИК НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ СПАСЕН?

се неясно положение бързо се изяснява. Главният съдия Джон Маршал обнародва следното решение: „Амнистията на президента е документ, чиято стойност зависи от приемането му от заинтересованото лице. Обикновено се предполага, че осъденият на смърт ще приеме помилването, но ако откаже, присъдата на съда остава в сила. В дадения случай Джордж Уилсън трябва да бъде обесен.” И помилваният е бил обесен, но вече не съгласно решението на съда, а според собствения си избор, не защото не е можел да остане сред живите, а защото сам не е поискал.

Мнозина грешници подражават на Уилсън в духовно отношение. Ето каква е основната причина за незначителните резултати от проповедта на благовестието по целия свят. Ап-

му от заинтересованото лице! Ако Божията милост не ви интересува, „Божият гняв е върху вас” и присъдата на Върховния съд ще бъде приведена в изпълнение.

Христос казва: „Духът на Господ е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; пратил Ме е да проглася освобождаване на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените...” (Лука 4:18).

ността на волята и вярата са неразривно свързани. Слушането е плод на вярата. Там, където няма вяра, няма да има покорност, и обратно: щом има вяра, ще има и покорност. Бог е дал на човека пълното право да вярва или да не вярва и Той не го лишава от този решаващ избор.

ПО МАТЕРИАЛИ ОТ
СП. „ВЕРА И ЖИЗНЬ”

